

Sygn. akt VII U 903/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Warszawie

sprawy M. W. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. W. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 7 marca 2014 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. W. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2014 roku do 1 stycznia 2016 roku,
2. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Sygn. akt VII U 903/14

UZASADNIENIE

W dniu 10 kwietnia 2014 r. **ubezpieczony M. W. (2)** wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 7 marca 2014 r. znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że z powodu występującego u niego schorzenia stwardnienia rozsianego cierpi z powodu zaburzeń pracy mózgu, niedowidzi na lewe oko, ma problemy z utrzymaniem równowagi. Odwołujący podniósł, iż ma niekontrolowane okresy drętwienia ciała, prowadzące do zaniku czucia. Obecny stan zdrowia w ocenie odwołującego uniemożliwia mu wykonywania jakiegokolwiek pracy (k. 2-8 a.s).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 maja 2014 r. **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.**, wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy wskazał, iż M. W. (3) w dniu 16 grudnia 2013 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Oddział podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego, ubezpieczony został na mocy

orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 27 lutego 2014 r., uznany za zdolnego do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 7 marca 2014 r. zasadnie odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (k. 46 a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny,

Ubezpieczony M. W. (1) (nr PESEL (...)) uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 stycznia 2014 r. (k. 113 a.r). W związku z upływem terminu na jaki przyznane zostało świadczenie ubezpieczony złożył w dniu 16 grudnia 2013 r. do organu rentowego, wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 161 a.r).

W toku postępowania wyjaśniającego w ZUS, M. W. (1) został skierowany na badania do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 8 stycznia 2014 r. stwierdził, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k. 165 a.r.).

W wyniku złożonego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, odwołujący został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem z dnia 27 lutego 2014 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k. 173 a.r).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 27 lutego 2014 r., organ rentowy decyzją z dnia 7 marca 2014 r. znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 183 a.r).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczony M. W. (1) odwołał się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.2-8 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, ortopedy, traumatologa celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania niezdolności do pracy. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującego jest trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to, na jaki okres (postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych k. 51 a.s.).

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii łącznej biegłej sądowej specjalistki z zakresu neurologii dr med. T. P. oraz biegłego sądowego specjalisty z zakresu (...), iż u odwołującego występuje stwardnienie rozsiane oraz stan po przebytym leczeniu operacyjnym dyskopatii bez objawów korzeniowych i ubytkowych z nieznacznym ograniczeniem ruchomości. Aktualne zaawansowanie schorzeń narusza sprawność organizmu odwołującego w stopniu dającym podstawę do uznania częściowej niezdolności do pracy. Dolegliwości odwołującego występujące w związku ze stwardnieniem rozsianym, w postaci zawrotów głowy, zaburzenia równowagi, niedowidzenia, osłabienia, drętwienia kończyn, wymagają leczenia farmakologicznego, rehabilitacyjnego i hospitalizacji – głównie w okresie zaostrzenia dolegliwości. Wskazane schorzenie powoduje częściową niezdolność do pracy odwołującego na okres dwóch lat począwszy od stycznia 2014r. (na podstawie opinii łącznej biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy-traumatologa z dnia 30 sierpnia 2014 r., k. 75-77 a.s).

W piśmie procesowym z dnia 3 listopada 2014 r. (k. 89-90) pełnomocnik organu rentowego poniósł, iż nie wnosi żadnych zastrzeżeń do ww. opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dnia 30 sierpnia 2014 r. W treści pisma organ rentowy wskazał także, iż przedmiotowa opinia nie została opatrzona pieczęcią i podpisem osoby sporządzającej. Po ponownej analizie dokumentacji sądowo lekarskiej, Sąd Okręgowy ustalił, iż wbrew twierdzeniom Oddziału ZUS, opinia z dnia 30 sierpnia 2014 r. została opatrzona pieczęciami oraz podpisami biegłych sądowych dr med. T. P. (k. 77 a.s) oraz biegłego C. K. (k. 77 a.s). W toku postępowania pełnomocnik działający w sprawie w imieniu odwołującego wskazał, iż nie wnosi żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych k. 92 a.s.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, pełnomocnik organu rentowego ponownie podkreślił, iż nie ma zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych. Powód podtrzymał stanowisko procesowe w zakresie zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 110 a.s).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy w tym dowodu z opinii biegłych sądowych neurologa, ortopedy-traumatologa (k. 75-77 a.s.) oraz na podstawie dokumentacji akt rentowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłych jest wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż została wydana w oparciu o badanie odwołującego oraz w oparciu o dokumentację akt rentowych, zaś biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinia wydana przez biegłych jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie przede na opinii biegłych ortopedy-traumatologa i neurologa (k. 75-77) albowiem naczelne dysfunkcje organizmu występujące u odwołującego znajdują się w zakresie ich specjalności. Dlatego też Sąd Okręgowy zajęte przez ww. biegłych sądowych, stanowisko -w zakresie stanu zdrowia skarżącego uznał za szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sporu stron w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania postanowienia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego jest zasadne.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Okręgowy podkreśla, iż postępowanie odwoławcze przeprowadzone w niniejszej sprawie, sprowadzało się do ustalenia czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy, a zatem czy spełnia pierwszy z warunków przyznania prawa do renty. Spełnienie bowiem pozostałych warunków przewidzianych w treści art. 57 ust 1 ww. ustawy, nie stanowiło kwestii spornych, a podstawą wydania zaskarżonej decyzji były jedynie ustalenia organu rentowego w zakresie zdolności do zdrowia ubezpieczonego. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego wyników badań odwołującego, wyników bezpośredniego badania M. W. (1), opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii (k. 75-77 a.s) zasadnym jest przyznanie wnioskodawcy, spornego świadczenia z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż odwołujący cierpi na liczne schorzenia, w tym przede wszystkim stwardnienie rozsiane, które powoduje zaburzenia funkcjonowania wielu układów i narządów wzroku ubezpieczonego. W szczególnym stopniu schorzenie odwołującego powoduje uszkodzenie narządu wzroku, powoduje zachwiania równowagi odwołującego, prowadzi do drętwienia ciała M. W. (1). U wnioskodawcy występuje także stan po przebytych leczeniu operacyjnym dyskopatii bez objawów korzeniowych i ubytkowych. Biorąc pod uwagę charakter schorzeń odwołującego Sąd podkreślił, iż ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy, przy

czym niezdolność do pracy jest u odwołującego okresowa, z uwagi na możliwe rokowania poprawy stanu zdrowia w wyniku zastosowania leczenia farmakologicznego i hospitalizacji, dlatego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2014 r. do 1 stycznia 2016 roku.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do emerytury, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. W postępowaniu Sąd ustalił, że ubezpieczony nabył prawo do renty z powodu częściowej niezdolności do pracy, przy czym niezdolność ta będzie miała charakter okresowy począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. tj. daty spełnienia warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, ustalonej w oparciu o opinie biegłych sądowych (k. 75-77 a.s). Również data końcowa prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy odwołującego została ustalona na podstawie dowodu z opinii opiniujących w sprawie biegłych sądowych ortopedy-traumatologa oraz neurologa, które w ocenie Sądu były wiarygodne, a ponadto nie budziły żadnych zastrzeżeń stron postępowania w niniejszej sprawie

Zgodnie z tymi ustaleniami, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku w punkcie 1.

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U z 2009r., Nr 205, poz. 1585) w zw. z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia, albowiem niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczonego zostały ustalone dopiero w postępowaniu przed Sądem, a sama odmowa przyznania świadczenia nie była również wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego przez organ rentowy.

Opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Wskazać bowiem należy, że pomimo podjęcia przez organ rentowy- w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonego. Organ rentowy wydał zatem zaskarżoną decyzję w oparciu o przeprowadzoną weryfikację złożonej przez odwołującego dokumentacji lekarskiej. Organ rentowy nie miał przy tym możliwości przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego (na podstawie wyników badań odwołującego, złożonych dopiero na etapie postępowania odwoławczego). Było to prawnie możliwe dopiero przed Sądem. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku ustalił na podstawie wyżej wymienionych przepisów, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

J.R.